

skyttelse, som disse Varer ville faae gjennem mit Forslag, vil være tilstræffelig. Det vil jo vistnok mindes, at de tidligere Regjeringsforslag, ligesaa 1871, kun have haft en Told af 20 og 10 paa de to Grupper af Porcellæn, og jeg har ikke kunnet overbevise mig om, at det vilde være nødvendigt for den indenlandste Produktion at gaa op til en Told af henholdsvis 30 og 15 Dre. I Principet er jeg fuldstændig enig med det ærede Udvalg i, at man ikke bør formindste Beskyttelsen saaledes, at den indenlandste Produktion skulde komme til at lide væsentlig eller helt gaa til Grunde. Her er jo kun Spørgsmaal om et noget forskjelligt Skjøn om, hvad der er det Nødvendige, og jeg vil sige, at selv om ikke de af mig foreslaede Satser, henholdsvis 30 og 15, blive modtagne, vil jeg med megen Paaskjønneelse modtage det Forslag, som er stillet af et Flertal i Udvalget, og som gaar ud paa henholdsvis 27 og 13 for de to Grupper af Porcellæn. — Under Nr. 16 er der dernæst af mig stillet et Forslag om, at Tolden paa Fajance formindstes fra 6 til 5. Dette Forslag er ogsaa kun tiltraadt af et Mindretal i Udvalget, men dog et lidt fyldigere Mindretal end det, som har tiltraadt mit Forslag under Nr. 14, og jeg har altsaa forsaavidt noget mere Haab om at kunne se dette gennemført. Den nuværende Told paa simpel, almindelig Fajance er jo 3 Skilling, altsaa $6\frac{1}{4}$ Dre. I det tidligere Regjeringsforslag har man stadig foreslaaet denne Told nedsat til 2 Skilling eller 4 Dre, Landsstinget vedtog ifjor at forhøje 4 til 6 Dre, og jeg har derfor stillet mit Forslag som et Mellemforslag, saaledes at man bliver staaende ved 5 Dre. Jeg lægger noget mere Vægt paa dette Vædringsforslag under Nr. 16 angaaende Fajance end paa Vædringsforslaget under Nr. 14 angaaende Porcellæn, fordi de almindeligere Slags af Fajance jo i en ganske anden Grad end Porcellænen ere en almindelig Forbrugsartikel, egentlig en Artikel, som vistnok bruges i ethvert Hus i Landet og neppe kan undværes noget Sted. Den ærede Ordfører har vel gjort opmærksom paa, at man nu foreslaar og ifjor i Landsstinget er gaaet ind paa en fælles Told for den simplere og for den kostbarere, dekorerede Fajance, og den ærede Ordfører har villet ogsaa derpaa begrundet sin Formening om, at man nu maatte være forsigtig med at sænke denne fælles Told under, hvad Landsstinget ifjor havde vedtaget. Det forekommer mig imidlertid, at naar man ser hen til, i hvor ringe Maal den kostbarere, dekorerede Fajance hidtil er gaaet ind, sammenlignet med den simplere, saa taber dette Argument Noget af sin Styrke.

Efter Oversigten er det jo omtrent 1 Mill. Rd., der er gaaet ind af den simplere Fajance ligeoverfor kun en halv Snes Tusind Rd. af den kostbarere.

Hvad dernæst Forslaget under Nr. 17 angaar, som er stillet af et æret Mindretal, og som gaar ud paa at ophæve al Told af Kaffe, maa jeg tilstaa, at jeg ikke er istand til at godkjende Begrundelsen af Forslaget og end mindre til at acceptere Konsekventerne af det, og det er navnlig dette Sidste, jeg saa stærkt vil fremhæve. Jeg ser i Virkeligheden ikke, hvorledes man skulde komme over Gjennemførelsen af en brugbar Revision af Toldloven, naar man vil faste de ca. 1,200,000 Kr. overbord, som Kaffe for Diebliffet giver. Men jeg kan heller ikke godkjende Begrundelsen, idet jeg paa ingen Maade kan være med til at anse Kaffe for at være et nyttigt Næringsmiddel i og for sig. Naar ethvert Stof skal kaldes et nyttigt Næringsmiddel, som bidrager til at forøge Stofmængden i det menneskelige Legeme, saa er jeg ikke vis paa, at jeg med Rette kan benegte, at Kaffe kan indordnes blandt de nyttige Næringsmidler, men saa vil jeg formene, at man med samme Røie kan indordne Brændevin derunder som et temmelig stærkt fedende Stof. Som et nyttigt Næringsmiddel i Ordets egentlige Forstand kan jeg paa ingen Maade anerkjende Kaffe; det forekommer mig, at Kaffe ligesom Sukker og The er netop af de Indførselsvarer, som ganske særlig egne sig til og bidrage væsentlig til at fylde Statskassen, fordi jeg betragter dem alle som Forbrugsemner, der forbruges i stigende Forhold til Forbrugsejnen, altsaa ogsaa til Skatteevnen, og fordi de samtlige forbruges i saadanne Kvantiteter, at man uden at paalægge nogen i og for sig høi Afgift kan indvinde noget Klæffeligt ved at lægge Skat paa dem. Jeg anser altsaa Kaffe for at være et i og for sig ganske fortræffeligt Skatteobjekt. — Under Nr. 19 har jeg foreslaaet Tolden paa Chokolade formindsket fra 30 til 25, nærmest for at bringe denne Told i Overensstemmelse med lignende tilsvarende Toldsatser, og det ærede Udvalg har tiltraadt dette under Forudsætning af, at saa Tolden paa den raa Kakao blev nedsat fra 20 til 18. Jeg skal ikke indvende Noget imod denne Nedsættelse af Tolden paa den raa Kakao, men jeg skal dog bemærke, at den egentlig ikke staar for mig som nødvendig; thi Forholdet er jo ingenlunde det, at naar Tolden paa den raa Kakao er 20 og paa det færdige Produkt 25, saa er der kun en Beskyttelse af 5 Dre paa Tilvirkningen af Chokolade. Dette er ingenlunde Forholdet, thi Chokolade bestaar jo ikke alene af Kakao; det turde vel endogsaa hænde, at den over-